

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla a dr. Lajcsik Zsolt pártfogó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. Németh Róbert jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen 500.000 Ft kártérítés megfizetése iránt indított perében a Vas Megyei Bíróság által 2009. január 21. napján meghozott 17.P.20.059/2008/22. számú ítélet ellen a felperes részéről 23. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla a felperest képviselő dr. Lajcsik Zsolt pártfogó ügyvéd díját 7.200 (Hétezer-kettőszáz) Ft-ban állapítja meg.

Felhívja a Győri Ítéltábla Gazdasági Hivatalát, hogy a megállapított pártfogó ügyvédi díjat a pártfogó ügyvéd részére az ellátmány terhére utalja ki.

A feljegyzett 30.000 (Harmincezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket és a 7.200 (Hétezer-kettőszáz) Ft pártfogó ügyvédi díjat az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A megyei íráság az ítéletében a keresetet elutasítva kötelezte a felperest az alperesnek 20.000 Ft perköltség 15 napon belül történő megfizetésére azzal, hogy a megállapított 12.000 Ft pártfogó ügyvédi díjat, 30.000 Ft kereseti illetéket 63.000 Ft állam által előlegezett szakértői költséget az állam viseli.

Ítéletének indokolásában rögzítette, hogy a bizonyítási eljárás során beszerzett szakértői vélemény alapján kétséget kizáróan megállapíthatónak látta azt a tényt, hogy az alperes járása nehézkes, és ez más ember számára is érzékelhető.

Ugyanakkor azt a megyei bíróság tényként megállapítani nem tudta, hogy a kihallgatást végző rendőrtisztnek a kihallgatását megelőzően még ott a rendőrkapitányság várójában a felperes jelezte volna, hogy milyen nehézséget jelent neki a lépcsőn való közlekedés.

A lépcsőn való közlekedés nehézségére vonatkozó felperesi előadást önmagában ellentmondásosnak látta:

A felperes a sajátkezüleg írt első beadványában nem tett említést arra vonatkozóan, hogy a váróban a kihallgatást végző rendőrtiszttel közölte volna, hogy a lépcsőn való közlekedés neki nehézséget jelent.

A 2008. április 7. napján tartott tárgyaláson a felperes személyes meghallgatása során nyilatkozott arra vonatkozóan, hogy vitte magával az orvosi papírokat, megmutatta a hadnagynak, amikor behívta a hadnagy a szobájába.

Ugyanakkor a meghallgatása elején annyit mondott, miszerint „azt mondtam a hadnagynak, hogy mozgáskorlátozott vagyok” (5.számú jegyzőkönyv 3. oldal).

Konkrét bírói kérdésre nyilatkozott akként a felperes, hogy a „váróban ültem, szólított a nyomozó, át kellett menni egy üveges ajtón, amikor a lépcsőhöz értem, akkor kérdeztem mennyit kell lépcsőzni, erre mondta a nyomozó, hogy fel kell menni az emeletre. Én rákérdeztem ott a lépcső alján, hogy nincs-e más mód, nincs-e akadálymentesítés, mert mondtam, hogy én panaszt is teszek”.

A kihallgatást végző rendőrtiszt ugyanakkor akként nyilatkozott tanúkénti meghallgatása során, hogy a felperes nem említette a mozgáskorlátozottságát, és akként nyilatkozott, hogy amennyiben mondja a felperes, hogy probléma van, akkor a földszinten hallgatja meg (9. számú jegyzőkönyv 6. oldal).

A későbbiek során is minden alkalommal a felperes a földszinti helyiségekben került meghallgatásra, ezt az eljárás során maga a felperes sem vitatta.

Nem vitatható az a tény a megyei bíróság álláspontja szerint, hogy a felperes számára a lépcsőn való közlekedés nehézséget okozott, és az sem, hogy a felperes járásának nehézsége más kívülálló ember számára is érzékelhető. Ugyanakkor azon tény, hogy a felperesnek a kihallgatást megelőzően 18 lépcsőt megtéve kellett a hivatalos helyiségbe felmennie, önmagában további tényállási elem megállapíthatósága nélkül nem jelenti azt, hogy az alperes a felperes emberi méltóságát megsértette volna.

Nem bizonyította a felperes, hogy az alperes magatartása arra irányult, hogy kifejezetten a személyére tekintettel kellett hogy a tanúvallomását 18 lépcsőn közlekedve emeleti helyiségben tegye meg.

Ezt támasztja alá az is, hogy a későbbiek során a felperest minden esetben földszinti helyiségben hallgatta meg az alperes, illetőleg más esetekben is, ha felmerül a mozgáskorlátozottság, akkor az ilyen személyek meghallgatása a földszinten történik.

A perben kirendelt orvosszakértő nyilatkozott a véleményében arra, hogy a felperes részére a lépcsőn való közlekedés önmagában egészségromlást nem eredményezett, de számára - az általa elmondottak alapján - orvosilag és emberileg is megalázó lehetett.

E körben utalt a megyei bíróság arra is, hogy az orvosszakértőnek nem feladata a polgári jogi felelősség egyes elemeinek bizonyítottságáról állást foglalnia, ezért ez utóbbi szakértői megállapítását a megyei bíróság a bizonyítási eljárás egyéb adataival együttesen mérlegelte.

Mindezekre figyelemmel a felperes személye ellen irányuló közvetlen támadás hiányában a Ptk. 76. §-ában védett emberi méltóság megsértésének megállapítására a megyei bíróság lehetőséget nem látott.

Utalt arra is a megyei bíróság, hogy amennyiben az alperes magatartása személyhez fűződő jogot sértett volna, a nem vagyoni kár megállapítására akkor sem lett volna lehetőség, figyelemmel arra, hogy a nem vagyoni kárpótlás megítéléséhez olyan súlyú személyiség sértés lett volna szükséges, amely negatív irányú testi vagy lelki életminőség változást okozott volna a felperesnek. Ez pedig a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján - különös tekintettel a pszichológus szakértő véleményére - megállapítani nem lehetett.

A pszichológus szakértő arra nyilatkozott, hogy a felperes az átlagosnál érzékenyebb, szenzitívebb személyiség, hangulati labilitásához a lépcsőzés hozzájárult, de direkt oksági kapcsolat nincsen a hangulati labilitás és a lépcsőzés között.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezett, annak megváltoztatása, keresetének történő helyt adás iránt.

Fellebbezésének indokolásában megismételve az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait előadta, hogy szemmel látható volt a felperes egészségi állapota miatt, hogy az emeletre történő feljutás, de még inkább az emeletről történő távozás felperes számára nehézséggel, illetve testi épségét veszélyeztető kockázattal jár, ezzel kapcsolatban utalt a szakvéleményre.

Ilyen körülmények között az emeletre történő le- és felközlekedés a felperes számára orvosilag és emberileg is megalázó lehetett.

Az alperes részéről az lett volna az elvárható magatartás, hogy a sérült, láthatóan rokkant ügyfélnek emberi módon segítséget nyújtson, jelen esetben vagy a földszinti irodában kellett volna a felperest kihallgatni, vagy pedig az emeleten történő kihallgató helyiséghez való feljutást a kihallgató személynek személyesen segítenie azzal, hogy a felperes hónalja alá nyúl.

A fellebbezési ellenkérelem az ítélet helybenhagyására irányult.

Alperesi álláspont szerint a megyei bíróság ítélete jogilag megalapozott, a tényeket teljes mértékig feltáró ítélet. Az ítélet indokolása kiterjed a fellebbezési kérelemben foglaltakra, azoknak jogi háttérét indokolja, kitérve az orvosszakértői véleményre is.

Az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét a Pp. 256/A. §/1/ bekezdés f./ pontja és /3/ bekezdése értelmében - egyik fél sem kérte tárgyalás tartását - tárgyaláson kívül felülbírálván megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

Az ítélőtábla álláspontja szerint a megyei bíróság a perben a bizonyítási eljárást a szükséges és egyben elégséges körben lefolytatta, az ott beszerzett bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának megfelelően helyesen, okszerűen, összességükben értékelve helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetésével és a döntés indokolásával is az ítélőtábla egyetért

Az eljárás adatainak helyes értékelésével jutott arra a következtetésre a megyei bíróság, hogy nem volt megállapítható az, hogy a felperes a kihallgatást végző rendőrtisztnek a kihallgatását megelőzően jelezte volna, hogy nehézséget jelent neki a lépcsőn való közlekedés, illetőleg kérte volna, hogy más kihallgató helyiségben hallgassák ki, továbbá hogy bárminemű kényszerítés érte volna a felperest az emeletre való felgyalogolásra.

Az ezzel kapcsolatos bizonyítási kötelezettségét (Pp. 164. § /1/ bekezdés) a felperes nem teljesítette, illetőleg az általa tett előadás ellentmondásossága folytán sem volt önmagában ez megállapítható.

Mindezeket támasztja alá az a tény is, hogy az ezt követő meghallgatásokat - miután a felperes már nyilvánvalóan jelezte a közlekedési nehézségét - a felperessel kapcsolatosan a földszinti helyiségekben fogatosították.

Ily módon a felperes keresetének jogalapja hiányzik, de ugyanúgy hiányzik a bizonyított kár ténye is, e körben az ítéletábra csupán utal a megyei bíróságnak az ítéletben felhozott indokaira.

Mindezekre tekintettel az ítéletábra a megyei bíróság ítéletét - figyelemmel annak helyes indokaira - a Pp. 254. § /3/ bekezdése értelmében - helybenhagyta.

Az eredménytelen felperesi fellebbezés folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket és a 7/2002. (III.30.) IM. számú rendelet 5. § /2/ bekezdés alapján megállapított pártfogó ügyvédi díjat a felperes költségmentessége folytán az állam viseli (Pp. 78. § /1/bekezdés, 6/1986. (VI.26.) IM. számú rendelet 13. § /1/ bekezdés, és 14. §).

Győr, 2009. évi szeptember hó 17. napján

Dr. Ábrahám Éva sk.
a tanács elnöke

Dr. Lezsák József sk.
előadó bíró

Dr. Vass Mária sk.
bíró